

✱

✱

учватъ да носи на гърба си едно малко дѣте. Послѣ кончето и дѣтето се учатъ заедно. Дѣтето води кончето на паша, пои го, чисти го, ездн го, но никога не се отнася злѣ къмъ него. Всѣкога го милва и гали. Като изпълни двѣ години кончето, турятъ му юзда и едно много леко седло. Да не се гнуси отъ студеното желѣзо, обвиватъ юздата съ меко парцалче, натопено въ солена вода.

Къмъ третата година приучватъ кончето на по-тежки работи, каквито ще върши кога порасте. Чакъ на седмата година се смѣта за изучено на всичко. То порастя вече голѣмъ и красивъ конь. Да му се не нагледашгъ. Глава костелива; уши къси и подвижни; чело широко; ноздри голѣми; очи изпъкнали и черни; шия гладка и дълга; гърди широки; коремъ прибранъ; крака дълги и корави, като желѣзо; копита черни и яки; опашка къса, но съ гъсти и дълги косми.

Като припне, завчасъ се изгубя отъ очитѣ ти. За единъ день може да измине сръднѣо сто километра пѣтъ.

Ако нѣкакъ господарьтъ падне отъ седлото, коньтъ се запира и чака. Арабскиятъ конь много обича своя господарь. Но и господарьтъ му връща съ обичь.

Ето една истинска случка за това.

Въ една битка билъ раненъ единъ арабски конникъ. Той падналъ отъ коня и заплелъ крака си въ стремето. Коньтъ се запрѣлъ веднага. Навелъ се прѣдпазливо до земята и откачилъ господаря си отъ стремето.

Послѣ хваналъ съ зѣби ранения си господарь за пояса и го занесълъ при неговитѣ дру-

✱

✱